

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka, soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudce JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **S. O. I.**, zast. JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2 -Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2012, č. j. OAM-322/ZA-ZA06-ZA17-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2013, č. j. 4 Az 18/2012 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2012, č. j. OAM-322/ZA-ZA06-ZA17-2012, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení mezinárodní ochrany; dle citovaného zákonného ustanovení se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel „*nemá skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a*“. Tvrzení stěžovatelky, že jí v zemi původu hrozí vážná újma ze strany rodiny, shledal žalovaný nedostatečnými.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného a k žalobní námitce, dle které byla stěžovatelka obětí obchodování s lidmi, uvedl, že v zemi jejího původu existuje řada nevládních organizací, které takovým obětem poskytují ochranu, popřípadě se může obrátit i na ministerstvo, které je na ochranu žen zaměřeno. Městský soud poukázal i na možnost vnitřního přesídlení v rámci rozsáhlého území Nigérie. Stěžovatelka do České republiky přicestovala dobrovolně a práci, kterou zde vykonávala (zahrnující i prostituci), považovala za možnost splacení dluhu své sestřenci za zprostředkování výjezdu ze země jejího původu. Skutečnost, že stěžovatelka za účelem získání pobytového titulu na území České republiky uzavřela – dle vlastního tvrzení účelové – manželství s českým občanem, pak vyvolává pochyby, že do České republiky přicestovala za účelem založení rodiny.

[3] Důvody, o něž stěžovatelka opřela podanou kasační stížnost navrhuující zrušení rozsudku městského soudu, netřeba opakovat, jelikož jsou stěžovatelce známy.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (vyhledatelné též - stejně jako dále citovaná rozhodnutí - na www.nssoud.cz), v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Závěry v tomto rozhodnutí traktované jsou zcela použitelné i v nyní projednávané věci; vzhledem k jejich všeobecné dostupnosti a stabilizovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu podepřené neměnnosti postačí na ně odkázat.

[6] Stěžovatelka výslovně neuvedla, v čem spatřuje v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat; neunesení břemene tohoto tvrzení by samo o sobě postačovalo k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Z kasační stížnosti však lze dovodit, že stěžovatelka přesah svých vlastních zájmů spatřuje v tom, že jí dle jejího tvrzení hrozí nebezpečí na zdraví nebo životě v důsledku napomáhání policejnímu orgánu proti vlastní příbuzné v souvislosti s obchodováním s lidmi, a v tom, že městský soud neprovedl stěžovatelkou navrhované důkazy, a to především důkaz trestním spisem v této věci.

[7] K námitce spočívající ve stěžovatelčině obavě z návratu do země původu pro její strach z osob, které jí v minulosti vyhrožovaly, přičemž zároveň vyjadřuje nedůvěru k tamějším policejním orgánům, jež se však – jak plyne ze správního spisu – ani nepokusila se žádostí o ochranu oslovit, postačuje odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 – 36, řešící případy stěžovatelčině věci připodobnitelné.

[8] Otázkou dokazování v soudním řízení nejen ve věcech mezinárodní ochrany se pak Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 – 108, v němž mj. citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaného pod č. 10/1995 Sb. ÚS: „*Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásady volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí [§ 221 odst. 1 písm. c), § 243b odst. 1 a 2 o. s. ř.], ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 Ústavy).*“

[9] Nejvyšší správní soud v této souvislosti souhlasí se stěžovatelkou v tom, že městský soud se s jejími důkazními návrhy vypořádal ne zcela bezchybně (vyjma návrhu na provedení důkazu trestním spisem, stran kterého alespoň uvedl, že by tento „*pro azylové řízení nepřinesl nic nového, co by nebylo již uvedeno žalobkyní*“). Procesní vada spočívající v absenci odůvodnění, proč soud důkazním návrhům stěžovatelky nevyhověl, by však z pohledu posuzování přijatelnosti kasační stížnosti byla významná pouze tehdy, pokud mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky (srov. též např. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39). Stěžovatelka provedením navrhovaných důkazů sledovala podporu svých tvrzení, že byla obětí obchodování s lidmi, a že díky její spolupráci s policií byla pro tento trestný čin odsouzena její příbuzná, přičemž však tato tvrzení v průběhu řízení před žalovaným ani

pokračování

městským soudem nebyla nikým zpochybňována. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je tudíž zřejmé, že ani provedení navrhovaných důkazů by nemohlo mít na posouzení stěžovatelčina případu žádný vliv.

[10] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný dospěl procesně bezvadným způsobem k závěru respektujícím relevantní zákonnou úpravu; práva stěžovatelky nebyla ve správním řízení ani v rozhodnutí jím završeném nikterak zkrácena. Městský soud následným zamítnutím žaloby se nedopustil přehmatu, který by byl způsobilý přivodit zrušení stěžovaného rozsudku. Procesní vada identifikovaná Nejvyšším správním soudem, srov. zde odst. [9], je sice nepřehlédnutelným pochybením při soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného, ale zrušení rozsudku jen pro tuto vadu by nemohlo v kontextu celého případu ve výsledku přinést pro stěžovatelku jiné než opět zamítavé, byť snad přesněji odůvodněné, rozhodnutí.

[11] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; proto ji dle § 104a s. ř. s. odmítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu